FOTBALULUI NOSTRU ÎI LIPSEȘTE NUMAI PERFORMANȚA INTERNAȚIONALĂ ?

Poate că nici un alt meci disputat în ultimul timp de echipa națională, inclusiv acela de la Zürich, nu a arătat atît de convingător și, în același timp, atît de crud, ca acesta de la București, cu echipa R.D. Germane, cît de dependent este un rezultat de anumite condiții, dar și cîtă soliditate morală, fizică, tehnică și tactică solicită astăzi întîlnirile oficiale din marile competiții internaționale.

Pentru ambele echipe, ale României și R.D.G., soarta meciului de pe stadionul „23 August", a eliminării sau calificării pentru ultimul baraj înainte de Mexic — confruntarea cu reprezentativa Bulgariei — a stat pe o muche de cuțit, de mai multe ori, mai exact de trei ori. În memoria fiecărui spectator sau telespectator au rămas întipărite fazele în care **Ion Ionescu (min. 5)** a pierdut copilărește ocazia de a anihila handicapul de un gol de la Berlin și a declanșa ofensiva pentru calificare; **Irmscher (min. 8)** a ridicat la 2—0 avantajul echipei lui; **Sasu (min. 54)** a ratat penaltiul a cărui transformare ar mai fi dat speranțe la eliminarea echipei R. D. Germane. **În termeni obișnuiți a fost vorba de trei momente psihologice care, toate, au fost favorabile adversarilor și, prin urmare, dominarea teritorială a echipei noastre n-a putut înfrînge legea neînduplecată a imponderabilului din fotbal.**

Victoria sau eșecul echipei noastre în jocul retur de la București cu formația R.D. Germane au atîrnat, cum se spune, de un fir de păr. **De la succes la înfrîngere, de la bucurie la amărăciune, de la delir la dramă a fost un singur pas. De altfel, în acest an care se va încheia curînd, pulsul fotbalului nostru a bătut la limitele extreme, de la extaz la agonie, în funcție de rezultate și pasiuni.**

Jocul retur cu echipa R.D.G. a fost precedat de o atmosferă cu totul ieșită din comun, motivată de faptul că o eventuală eliminare a echipei adverse ar fi înseninat anul fotbalistic 1967, în speranța că echipa națională și-a revenit și ar putea să obțină, în anul viitor, drumul la Mexic. Dorința aceasta a fost unanimă, însă proporțiile ei s-au mărit pînă într-atît încît au copleșit pe aceia care urmau să îmbrace tricoul echipei naționale. **În pregătirea echipei, aceeași care jucase dezinvolt cu cîteva zile în fața vicecampionilor mondiali, locul principal l-a ocupat pisălogeala permanentă despre necesitatea victoriei și calificării. Trăind ceas de ceas în această surescitare nervoasă obsedantă, echipa a intrat pe teren împovărată de sarcina victoriei cu orice preț și a debutat în meci cu o evidentă anchiloză, în ciuda avîntului normal de joc pe teren propriu.** Nu este întîmplător faptul că tocmai Ion Ionescu a fost acela despre care se poate spune că a avut în picioarele lui soarta meciului prin ratarea marii ocazii de gol din min. 5. Ion Ionescu este un jucător cu un binecunoscut complex de inferioritate atunci cînd îmbracă tricoul echipei naționale, cînd are în față sarcina să învingă. În fond de ce a ratat el? **Fiindcă a vrut, printr-o mișcare în plus, să-și asigure maximum de siguranță în înscrierea golului, deși avea de la bun început o situație excepțională.** La fel a procedat Ion Ionescu acum trei ani la Praga, în meciul cu Cehoslovacia, cînd la scorul de 1—1, a ratat o fază aproape identică; același înaintaș timorat a fost și în partida cu Turcia, de la Ankara, și în alte ocazii.

Golul înscris de echipa R. D. Germane în min. 8 a anchilozat și mai mult echipa noastră care a acționat mecanic, cu furie, împotriva carului advers, cu dorința evidentă de a înscrie, dar sub o tensiune nervoasă care le-a blocat luciditatea și i-a făcut să atace orbește. Semnificativă pentru ilustrarea acestei stări de spirit a fost ocolirea răspunderii de a executa lovitura de la 11 m. Cei mai rutinați, valoroși și experimentați jucători în acest gen de lovituri, **Constantin, Ion Ionescu** și **Pîrcălab** s-au depărtat de punctul de 11 m. Dintre ei, poate doar Constantin avea scuza retragerii dacă avem în vedere consecințele suportate de el ani de zile după ce a ratat penaltiul din meciul cu Ungaria, la J.O. de la Tokio. A executat Sasu, jucător mai proaspăt în teren, mai curajos, care avea mai puțin de pierdut din renume dacă rata și foarte mult de cîștigat dacă înscria, însă și acesta, probabil, tot din motivele expuse mai sus, a lovit o dată cu mingea și ...pămîntul. A greșit deci execuția și a dat posibilitate portarului Blochwitz să se încarce de glorie la București.

Desigur că atmosfera de exigență față de evoluția echipei naționale este produsă de dorința opiniei publice și a conducerii mișcării noastre sportive ca fotbalul să devină o carte de vizită a țării noastre la nivelul multor activități care au adus României un frumos prestigiu peste hotare. **Din păcate, slaba și necorespunzătoarea situație organizatorică și materială a fotbalului nostru nu este în măsură să producă o carte de vizită ca aceea a altor domenii de activitate cu care ne mîndrim în palmaresul internațional.** SIMPLELE DORINȚI, VORBELE MARI, ÎNDEMNURILE, PROMISIUNILE SAU AVERTISMENTELE NU POT AJUTA DECÎT SENTIMENTAL SCHELETUL NEOSIFICAT AL FOTBALULUI NOSTRU, DE LA ECHIPELE DE CLUB PÎNĂ LA FEDERAȚIE. În timp ce organizarea, la toate eșaloanele, a fotbalului românesc este, cu mici modificări, aceea de acum 10—15 ani, în marea majoritate a țărilor cu care ne întîlnim și pe care pretindem să le întrecem, condițiile de dezvoltare, organizare și potențial material ale fotbalului respectiv, sînt incomparabil superioare acelora de care dispune fotbalul la noi. **Putem oare suplini carențe organizatorice importante numai cu agitația ce se face în jurul meciurilor internaționale și în special a acelora ale echipei naționale? Desigur că nu.**

Expunînd situația de mai sus nu înseamnă că absolvim de răspundere pe jucători și antrenori. Ei sînt principalii vinovați, deoarece timorarea nu prinde teren și nu se grefează puternic decît pe un fond de slăbiciuni, în general cunoscute în evoluția echipei naționale. Dintre acestea, două au fost foarte evidente în meciul cu R.D. Germană. PRIMA, **incapacitatea echipei de a răspunde tactic manevrelor de joc ale adversarilor,** A DOUA, **inferioritatea în duelurile pentru minge, cîștigate aproape toate de fotbaliștii germani datorită unor calități atletice remarcabile.**

Adevărul este că lecția meciului retur România — R.D.G. au pregătit-o mai bine aceia care au și învins. Antrenorul echipei R.D.G., Karoly Soos, a avut avantajul că a văzut cum joacă în ofensivă echipa României cu prilejul partidei cu R.F. a Germaniei și a știut să-și învețe echipa să frîneze acțiunile de atac ale echipei noastre. El a beneficiat curînd și de un al doilea mare avantaj, puțin sperat, dar realizat, acela de a mări scorul general la 2—0, prin golul înscris de Irmscher în min. 8. Din acest moment, decontractată complet, echipa lui Soos a aplicat tactica cea mai convenabilă în a cărei gamă temporizările și scoaterea mingii în aut n-au stîrbit prea mult din maturitatea și inteligența de joc arătată de adversari.

Cu toate că a avut, după primirea golului pe teren propriu, încă 82 de minute în față pentru redresarea situației și o pauză de 10 minute pentru clarificare, echipa României nu a ieșit din calapodul său de ofensivă oarbă în care jucătorii executau la exasperare aceleași mișcări, în așa fel încît ei loveau cu regularitate în „garda" adversarilor.

În aceste momente reieșea în mod supărător avantajul fizic al adversarilor. **Ei erau cu regularitate primii la minge, detenta superioară le permitea să cîștige orice duel aerian,** astfel că din 13 cornere executate de jucătorii români nici unul nu a reprezentat un pericol real pentru apărarea fermă și rapidă a echipei germane care degaja cu siguranță terenul.

Prin urmare dominarea teritorială a echipei noastre a fost contracarată, și pînă în cele din urmă anihilată, de superioritatea tactică și fizică a adversarilor.

De ce au fost jucătorii noștri într-o asemenea inferioritate?

Din punct de vedere tactic, pentru motivul că antrenorii echipei, prof. Angelo Niculescu și Ștefan Onisie, nu au pregătit cu deplină atenție jocul, din punct de vedere fizic, pentru că problema calităților atletice ale fotbaliștilor se agravează în loc să se rezolve.

Meciul-retur cu echipa R.D.G. a fost privit cu un optimism care a rezultat din unele constatări la meciul-tur de la Berlin, unde apărarea adversarilor noștri s-a dovedit penetrabilă și unde atacanții români au fost chiar acolo pe punctul de a înscrie. Din această cauză s-a ignorat potențialul aceleiași apărări în cazul cînd ea s-ar aglomera, așa cum era de presupus că va proceda la București. **Această eroare a contribuit ca pregătirea celei de a doua partide să se facă fără o aprofundare a ideii de joc a adversarilor în deplasare.** De pildă, la ultimul antrenament susținut de echipa națională cu patru zile înaintea întîlnirii oficiale, **nu numai că nu s-a observat preocupare pentru exersarea unor idei tactice de joc în funcție de presupusa replică a adversarilor, ci, tot antrenamentul a decurs într-o atmosferă de minimă preocupare pentru premisele viitoarei partide, hotărîtoare pentru calificare.**

În legătură cu acest aspect al evoluției echipei naționale se pune și chestiunea formației „Selecționerul 11"-lui pentru meciul cu R.D.G. a fost jocul anterior, cu R.F. a Germaniei. Poate că, avînd în vedere caracterul deosebit al întîlnirii pentru preliminariile turneului olimpic ar fi trebuit o schimbare, două, dar cine ar fi avut curajul să le facă? Ce s-ar fi întîmplat, de pildă, dacă **partida cu R.D.G. ar fi fost pierdută de o echipă fără** Constantin? Echipa națională din a 205-a întîlnire internațională a fost o emanație colectivă după o consultare cu toți antrenorii diviziei A. **Trebuie să spunem însă că principiul just de includere a elementelor rutinate a fost exagerat de îndată ce s-a apelat la Sasu, în virtutea unei vechi prezențe și a unui gol victorios înscris de acesta la Torino, cu Danemarca, tot în preliminariile olimpice.** Introducerea acestuia în echipă, la pauză, a fost o mare surpriză, deoarece Sasu, în afara degradării jocului său de acum cîțiva ani, nu a jucat în campionatul de toamnă decît 45 de minute! **A fost pur și simplu o soluție a „disperării" care a arătat și deconcertarea conducerii echipei în fața spectrului eșecului.**

Poate fi aliniată în viitor o echipă mai puternică? Probabil că da. Dar în luna noiembrie a acestui an formația din partida cu R.D.G., cu maximum două excepții, întrunea marea majoritate a opiniilor. După eșec au fost și unele zîmbete în bărbi. Dar, cine ar mai fi îndrăznit să alcătuiască o formație cu Deselnicu, Iancu, Cuperman, Angelescu și alții?

Există, însă, probleme mult mai importante în fotbalul nostru și jocul cu R.D.G. ne-a reactualizat una care trebuie să dea de gîndit și federației de fotbal și conducerii mișcării sportive. **Calitățile atletice ale adversarilor au fost net superioare, indiferent de gabaritul jucătorilor.** Observația nu este nouă. Cu 2—3 ani în urmă, Dan, cel mai solid jucător al echipei noastre, destăinuia într-o analiză a unui meci că el „simte adversarii mai solizi pe picioarele lor decît el". Am reprodus textual cuvintele lui Dan. Într-adevăr, calitățile atletice ale fotbaliștilor noștri sînt minore. Acestea se cultivă prea puțin, dar, din nenorocire, **copiii abordează treptele fotbalului fără o pregătire fizică generală corespunzătoare.** De multe ori s-a scris, pe drept cuvînt, că fotbalul nu este practicat în școală, că trebuie învinsă această barieră. **Trebuie spus deschis că mai important este ca în școli orele de educație fizică, de sport, să se facă în mod corespunzător, cu atenție și devotament, cu găsirea unor mijloace adecvate care să înlocuiască lipsa multor săli de gimnastică. Astăzi, și în viitor, în fotbal și în toate sporturile, potențialul atletic al tinerilor din orice ramură de sport va fi principal factor de obținere a performanței.** Fotbaliștii juniori, de pildă, moștenesc aproape fără excepție, acest păcat al fotbalului nostru. **Sînt talentați, tehnicieni aproape fără cusur, realizează combinații excelente, însă n-au vigoare, pierd duelurile cu adversarii.**

Dacă adăugăm faptul că slabei școlarizări în materie de educație fizică, îngreunată, este adevărat, de exigența părinților care preocupă timpul copiilor cu activități complimentare, și ele foarte necesare, îi urmează **o rețea minoră și dezordonată de cuprindere a copiilor talentați la fotbal,** devine clar de ce fotbalul nostru contează de ani și ani pe talente remarcate întîmplător.

FOTBALUL A RĂMAS SINGURUL DOMENIU DIN ȚARA NOASTRĂ FĂRĂ ȘCOLARIZARE. NU EXISTĂ NICI MĂCAR UN SINGUR CURS CU O DURATĂ DE CEL PUȚIN UN AN PENTRU FOTBALIȘTI. NEAVÎND ȘCOLARIZARE PENTRU FOTBAL NU AVEM NICI PROFESORI. Cei care posedau asemenea înclinații s-au degradat în lupta oarbă pentru victorii cu orice preț în campionat și în întîlnirile internaționale. ȘI, TOTUȘI, DE LA ACEST DOMENIU NEȘCOLARIZAT SE CERE FOARTE MULT ÎN MATERIE DE REPUTAȚIE INTERNAȚIONALĂ.

★

Problemele de mai sus nu sînt noi. Mult mai vechi decît existența revistei noastre care le-a expus totuși de multe ori. Ele revin ca un lait motiv după fiecare eșec. Impresionează pentru cîtăva vreme și se uită apoi. A venit iarna! A venit vacanța. Muzele din comentariul fotbalistic tac. Va veni primăvara. Vor urma întîlnirile din preliminariile campionatului mondial. Muzele vor începe iarăși să mănînce o pîine albă. Toată lumea va lua în brațe selecționarea și meciurile cu tam-tam și uite așa va veni toamna, pentru ca după aceea să constatăm că a mai trecut un an de amăgire fără a începe o dată să tratăm ceea ce este esențial.

Poate că noul an, 1968, va începe un foraj adînc în problemele de bază ale fotbalului, mult sub poleiala meciurilor internaționale.

Aurel C. NEAGU

Din nici o poziție, Ion Ionescu n-a putut înscrie în meciul cu R.D.G. !! Foto : Al. BABIC